

PŘÍPAD CHARLESE DEXTERA WARDA

~~Pokračování z minulého svazku~~

KAPITOLA ČTVRTÁ

PROMĚNA A ŠÍLENSTVÍ

1

V týdnu, který následoval po onom památném Velkém pátku, bylo Charlese Warda vidět častěji než obvykle, neboť neustále přenášel knihy mezi knihovnou a podkrovní laboratoří. Choval se klidně a rozumně, měl však výraz štvance a tajnůstkáře, který se jeho matce pranic nezamlouval, a posedla ho neuvěřitelná chuť k jídlu – soudě podle požadavků na kuchařku.

Doktor Willett byl o pátečních hlučných událostech zpraven a následující úterý měl s mladým mužem dlouhý pohovor v knihovně, kde již ze stěny neshlížela dávná tvář. Rozhovor stejně jako vždy nepřinesl žádné výsledky; avšak Willett je stále ochoten přísahat, že jinoch byl v té době při smyslech a duševně zcela zdrav. Dokola opakoval své sliby, že brzy přijde s velikým odhalením, a též se zmínil o nutnosti přemístit laboratoř na jiné místo. Nad ztrátou portrétu truchlil podivuhodně málo, uvážíme-li jeho prvotní nadšení; naopak, zdálo se, jako by ve skutečnosti, že se obraz náhle rozpadl, shledával cosi humorného.

V dalším týdnu se Charles začal zdržovat po dlouhá údobí mimo dům, a když k Wardovým jednoho dne přišla stará dobrá černoška Hannah vypomoci s jarním úklidem, zmínila se mezi řečí o jeho častých návštěvách starého domu v Olney Court, kam prý přicházel s objemnými zavazadly a ve sklepech prováděl podivné vykopávky. Pokaždé

se k ní i ke starému Asovi choval vlídně, ale připadal jim notně ustaranější než dříve, což ji, které od svého narození vyrůstal na očích, velmi zarmucovalo.

Jiná zpráva o Charlesovi přišla z Pawtuxetu, kde ho někteří rodinní přátelé překvapivě často a jenom z dálky vídali. Vypadalo to, že se obzvláště rád zdržuje ve výletním letovisku Rhodes na řece Pawtuxet, kousek za Pawtuxet-Village, a zvláště se zajímá o přístavek s kánoemi. Pozdější pátrání doktora Willetta odhalilo, že ve skutečnosti potřeboval pokaždé pouze nenápadně proniknout k zahrazenému břehu řeky, podél nějž se pak vydával směrem k severu, kde na dlouhá údobí mizel z dohledu.

Později v květnu došlo k chvilkovému oživení rituálních zvuků v podkrovní laboratoři, což vedlo pana Warda k tomu, aby syna přísně pokáral, a Charlese, aby poněkud roztržitě slíbil nápravu. Přihodilo se to jednoho rána a vypadalo to téměř jako pokračování onoho Charlesova přestíraného dialogu z bouřlivého Velkého pátku. Jinoch se začal sám se sebou o něčem hádat či velmi prudce přít, neboť zničehonic propukla série dobře rozeznatelných, vzájemně se napadajících břitkých výkřiků v různých tóninách, jež zněly jako střídající se požadavky a odmítání. Paní Wardovou přiměly podivné hlasy k tomu, aby vyběhla nahoru a zaposlouchala se u dveří. Nepodařilo se jí zaslechnout víc než útržek, jen několik nic neříkajících slov – „musím to mít krvavé po tři měsíce“ –, a jakmile zaklepla, všechny zvuky ihned ustaly. Když byl později Charles otcem na tu příhodu dotazován, řekl, že mezi sférami vědomí existují různé konflikty, jimž se lze vyhnout jen s velkou obratností, že se však pokusí přenést je do jiných oblastí.

Okolo poloviny června došlo k prazvláštní noční příhodě. Za časného večera se v laboratoři nahoře ozvalo jakési bouchání, pan Ward se právě chystal zjistit, co se děje,

když se hluk náhle utiřil. O půlnoci pak, když už se rodina odebrala na lože a sluha právě zamykal na noc domovní dveře, objevil se prý dole pod schody Charles s velikým zavazadlem, poněkud nejistě se potácel a gesty naznačoval, že si přeje vyjít ven. Mladý muž nepromluvil ani slovo, avšak ctihodný Yorkshiřan zachytil pohled jeho horečných očí a bez příčiny se roztrásl. Otevřel dveře, aby mohl Ward vyjít z domu, ale hned ráno podal u paní Wardové výpověd. V pohledu, který na něho Charles vrhl, bylo prý cosi zlověstného. Není správné, prohlásil sluha, aby si mladý gentleman takto měřil pohledem poctivého člověka, a není tedy ani možné, aby on zde nadále setrval, byť i na jedinou noc. Paní Wardová sluhovi dovolila odejít, ale tomu, co říkal, nevěnovala přílišnou pozornost. Představa, že by byl oné noci Charles tak neurvalý, se jí jevila dosti absurdní, protože dokud neusnula, naslouchala slabým zvukům, jež přicházely seshora z laboratoře; znělo to jako kroky, vzdechy a vzlykání a svědčilo to pouze o nejhlubším zoufalství. Byla už naučená všimati si nočních zvuků, neboť záhadné chování jejího syna jí vyhánělo z hlavy myřlenky na všechno ostatní.

Přířtí večer, stejně jako onoho večera téměř tři měsíce předtím, sáhl Charles po novinách nezvykle brzy a náhodou z nich ztratil hlavní díl. Na událost si vzpomněli až později, když doktor Willett začal prověřovat nevysvětlené části případu a na nejrůznějších místech pátral po chybějících souvislostech. V redakci *Journalu* našel díly novin, které Charles založil, a označil v nich dvě zprávy, které mohly mít význam:

NA HŘBITOVĚ SE ZNOVU KOPALO

Dnes ráno objevil Robert Hart, noční hlídač na Severním hřbitově, že ve staré části hřbitova se opět činili vykradači hrobů. Hrob Ezry Weedena, muže, který se podle údajů z převráceného a hrubě poničeného náhrobku narodil v roce 1740 a zemřel v roce 1824, byl nalezen prázdný a vyloupený. K činu zjevně posloužila lopata odcizená z přilehlé kůlny.

Vše, co snad mohlo v hrobě více než století po pohřbu ještě zbýt, až na pár třísek shnilého dřeva zmizelo. Na místě se nenašly žádné stopy po kolech, avšak v blízkém okolí objevila policie několik otisků bot, které ukazují na muže vytríbeného vkusu.

Hart se kloní k názoru, že příhoda má spojitost s kopáním, na které se přišlo koncem března; tehdy vyplašil skupinu mužů s nákladním autem, kteří na hřbitově vykopali hlubokou jámu. Avšak seržant Riley z druhého policejního okrsku tuto domněnku popírá a poukazuje na zásadní rozdíly v obou případech. V březnu se kopalo na místě, kde žádný hrob nebyl, zatímco tentokrát byl vpleněn hrob dobře vyznačený a udržovaný. Hrob byl nade vši pochybnost úmyslně vydrancován a rozbitý náhrobek, který byl ještě do včerejšího dne zcela v pořádku, prozrazuje čirou zlovůli.

Když se členové Weedeny rodiny dozvěděli, k čemu došlo, vyjádřili úžas a rozhořčení; nebyli schopni připadnout na žádného nepřitele, který by mohl mít zájem na znesvěcení hrobu jejich předka. Hazard Weeden z Angell Street č. p. 598 si pouze vybavuje jakousi legendu, podle níž se Ezra Weeden krátce před revolucí zapletl – pochopitelně aniž by se zkompromitoval – do jakési velmi podivné záležitosti; o žádném současném sporu či

tajemství pak nemá ani potuchy. Případ byl svěřen inspektoru Cunninghamovi, který doufá, že se mu v nejbližší době podaří učinit cenná odhalení.

PSI V PAWTUXETU ROZRUŠENI

Obyvatelé Pawtuxetu byli dnes okolo třetí hodiny ranní probuzeni mimořádným štěkotem psů, který jako by se soustředil v místě u řeky jen kousek severně od Rhodesu nad Pawtuxetem. Štěkot měl podle většiny těch, kdož jej slyšeli, neobyčejně podivnou intenzitu i charakter. Rhodeský ponocný Fred Lemdin prohlašuje, že štěkot provázely zvuky znepokojivě podobné výkřikům člověka v agonii a smrtelných úzkostech. Rádění učinila přítrž zbesilá, ale velice krátká bouřka, která zřejmě udeřila někde při břehu řeky. K rozrušení psů mohly přispět i dosti zvláštní, nepříjemné pachy, které lidé uvádějí s touto příhodou ve spojitost a jež pravděpodobně pocházely z nádrží s ropou na břehu zátky.

Charles v té době nabyl velice vyděšeného a uštvaného vzezření a všichni, kdo si na to vzpomínají, se shodují v názoru, že snad právě tehdy by byl rád učinil jakési prohlášení či doznání, od něhož ho zdržoval jen čirý strach. Z matčina nervózního nočního naslouchání vyplynulo, že často vycházel pod rouškou tmy ven, a většina akademičtější založených psychiatrů ho dnes shodně obviňuje z pobuřujících případů vampirismu, o kterých se tou dobou psalo jako o skandálu v novinách a které nebylo možno s konečnou platností připsat na vrub žádnému známému zločinci. Tyto případy, až příliš nedávné a proslulé, než aby bylo třeba je obsírněji rozebírat, zahrnovaly oběti všech typů a věkových kategorií a zdálo se, že k nim dochází v okolí dvou

různých míst: kolem rezidenční čtvrti na pahorku v North Endu poblíž Wardova domu a v předměstských okresech poblíž Pawtuxetu, ležících už na území Cranstonu. Napadání byli jak pozdní chodci, tak lidé, kteří spali při otevřeném okně, a ti, kdo přežili a byli schopni o všem vyprávět, jednoznačně popisovali vyzáblou, mrštnou nestvůru s planoucíma očima, pohybující se dlouhými přískoky, která zatínala zuby do hrdel či nadloktí svých obětí a hltavě na nich hodovala.

Doktor Willett, který odmítá i domněnku, že Charlesova duševní choroba začala v této době, je ohledně vysvětlení těchto děsivých jevů velice zdrženlivý. Tvrdí, že má jisté vlastní teorie, avšak ve svých výrocích se omezuje na zvláštní druh negativních prohlášení. „Nebudu uvádět,“ říká, „kdo nebo co spáchalo podle mého názoru tyto útoky a vraždy, ale prohlašuji, že Charles Ward jimi není vinen. Mám důvod k tomu, abych mohl s jistotou tvrdit, že nepoznal chuť krve, což ostatně lépe než jakékoli slovní obhajoby potvrzovala jeho silící náchylnost k chudokrevnosti a vzrůstající bledost. Ward se zapletl s hrůznými věcmi a také za to zaplatil, ale sám nebyl žádným zločincem ani nestvůrou. Pokud jde o dnešní stav, nerad o něm uvažuji. Nastala jistá změna, a já se spokojuji s vírou, že starý Charles Ward zemřel s ní. Alespoň jeho duše určitě, neboť v tom šíleném těle, které zmizelo z Waiteova ústavu, byla jiná.“

Willett se vyjadřuje autoritativně, protože do domu Wardů chodil často návštěvou, ošetřovat paní Wardovou, jíž pod tím strašným náparem začaly povolovat nervy. Její noční naslouchání jí přivozovalo jakési morbidní halucinace, s nimiž se doktorovi svěřovala jen váhavě a které on před ní zlehčoval, jak mohl, ačkoli nad nimi nepřestával hloubat, když byl sám. Přeludy vždy zahrnovaly slabé zvuky, které si představovala, že slyší přicházet z půdní labo-

ratoře a ložnice, přičemž zdůrazňovala zejména přidušené vzdechy a vzlyky, jež se údajně ozývaly v nejneočekávanějších hodinách. Začátkem července poslal Willett paní Wardovou na dlouhodobý ozdravný pobyt do Atlantic City a nabádal jak pana Warda, tak ztrhaného a vyhýbavého Charlese, aby jí psali pouze obveselující dopisy. Zdá se, že právě tomuto vynucenému a zdráhavému odjezdu vděčí paní Wardová za svůj život a nenarušené duševní zdraví.

2

Zanedlouho po matčině odjezdu začal Charles Ward sjednávat koupi pawtuxetského domku. Byla to sešlá nevelká dřevěná stavba s betonovou garáží, posazená vysoko nad řídkce obydleným břehem řeky o kus výš nad Rhodesem. Mladý muž neměl z nějakého záhadného důvodu o žádné jiné stavení zájem a nedal obchodníkům s nemovitostmi pokoj, dokud mu ji jeden z nich za přemrštěnou cenu od dosti neochotného majitele nezajistil. Převzal ji v ten okamžik, kdy se uvolnila, a ještě za tmy tam ve velkém krytém nákladním autě přestěhoval celý obsah své půdní laboratoře včetně mystických i ryze moderních knih ze své studijní knihovny. Auto si nechal naložit v časných ranních hodinách, dokud byla tma – otec si z té noci, kdy byly věci odvezeny, vzpomíná jen na tlumené kletby a dusot kroků. Poté se Charles přestěhoval zpátky do svých pokojů ve třetím podlaží a do podkroví už nikdy nevkročil.

Do pawtuxetského domku Charles přestěhoval veškerá tajemství, jimiž opřel své podkrovní království, až na to, že nyní je s ním sdíleli dva společníci: lotrovsky vyhlízející portugalský míšenec z nábřežní části South Main Street, který zřejmě plnil úlohu sluhy, a hubený cizinec učeňského vzhladu s tmavými brýlemi a krátkým a jakoby obarveným plnovousem, který nepokrytě vystupoval jako

Wardův spolupracovník. Sousedé se s těmito podivnými chlapíky marně pokoušeli zapříst rozhovor. Mulat Gomes mluvil anglicky jen málo a vousáč, který se představil jako doktor Allen, se ochotně držel jeho příkladu. Ward sám se snažil působit přívětivěji, ale svými nesouvislými výklady o chemických výzkumech pouze probouzel zvědavost. Netrvalo dlouho a začaly kolovat podivné historky o tom, co to znamená, že se v domku celé noci svítí, a později, když svícení nakonec ustalo, se vynořily ještě podivnější historky o neúměrně velkých objednávkách masa u řezníka, o tlumeném volání, zaříkávání, rytmickém prozpěvování a výkřicích, které jako by vycházely z nějakého sklepení hodně hluboko pod domem. Prapodivná nová domácnost si rozhodně nezískala mezi místními počestnými občany zvláštní oblibu a nebylo divu, že se začaly vyskytovat temné narážky, jež ji uváděly do spojitosti s čerstvě propuklou epidemií upírůch útoků a vražd, zvláště když se výskyt těchto útoků omezil téměř výhradně na Pawtuxet a přilehlé edgewoodské uličky.

Ward trávil většinu času v domku, avšak někdy přespával i doma a nepřestal být považován za obyvatele otcovského domu. Dvakrát se vzdálil z města na celotýdenní cesty, jejichž účel se až dosud nepodařilo odhalit. Byl vyhublejší než dříve, měl stále pobledlejší pleť, a když doktoru Willettovi opakoval svou starou povídku o rozhodujícím výzkumu a budoucích odhaleních, nedostávalo se mu bývalé jistoty. Willett ho v otcovském domě často přepadal, protože Ward starší propadl zmatku a vážným starostem a přál si pro svého syna tak dobrý lékařský dohled, jaký se jen dal u tak tajnůstkářského a nezávislého jedince zajistit. Lékař dál trvá na svém, že i v této pokročilé fázi byl mladík stále stejně při smyslech jako dříve, a na podporu svého tvrzení uvádí četné hovory, které s ním vedl.